

L'IGUALADÍ

Tanmateix els postulats de liberalisme i democràcia no recolzen pas en les bravates dels xirois filofeixistes «dernier cri». Cal que els homes liberals intensifiquin llurs actuacions democràtiques i veritables.

ÈPOCA VIII

SETMANARI D'ESQUERRA

Núm. VI

IGUALADA, 27 DE GENER DE 1934

Nova etapa

L'adveniment de la República, per si sol, ha repercutit profitosament dintre la vida de la política catalana. Poc a poc, n'ha purificat l'ambient i ha obligat a precisar, clarament i sincerament, posicions que abans permaneixien boiroses o indecises.

Així s'han descobert afinitats i divergències que, amagades, malmetien el camp de la nostra política i el feien esquerp i antipàtic per a molts homes d'ideals.

Un nou esperit ha impregnat la política de casa nostra, abans eixerreda i convencional, i avui oberta i plena d'emoció i sentiment.

Conseqüència d'aquesta evolució lògica i natural en un règim jove, inspirat en els principis de democràcia i liberalisme, ha estat indubtablement l'acostament de les esquerres que s'ha produït a tot Catalunya. Els partits amb ànima viva, s'han després de tot bagatge enterbolidor, han ofegat l'esperit mesquí de la vella política i l'han suplantat pel nou esperit republicà.

El poble, que s'ha vist ben interpretat, ha complert, com sempre, amb el seu deure. La jornada del 14 de gener tindrà importància històrica i ella ha d'ésser, per molt temps, el guiatge dels dirigents republicans.

Ben segur que l'actual unió d'esquerres no significa la fusió de tots els partits i la formació d'un partit únic d'esquerra. Hi ha matisos diferencials que tenen arrels nobles i veritables. Però si que fa preveure com tots els homes d'esquerra han copsat el neguit i la veu de l'hora present: hora de col·laboració i defensa conjunta, hora de fructificar i organitzar.

Es per això mateix que uns quants republicans igualadins, ens hem ajuntat per fer d'aquest setmanari l'altaveu dels nuclis esquerristes de la nostra ciutat, sensibles a les palpitations de l'hora actual. L'IGUALADÍ, des d'ara, serà el periòdic de tots els republicans i catalanistes d'esquerra.

Altrament, fent-ho així, pensem haver recollit el mandat, de l'opinió igualadina, eloqüentment manifestada en les eleccions del passat dia 14, al fer triomfar clamorosament la candidatura de COALICIÓ REPUBLICANA.

Les dretes, repudiades pel poble de Catalunya, han renegat de la nostra Autonomia en el moment que anem a entrar en el seu període constructiu, el més delicat i de major responsabilitat. Som, doncs, els homes d'esquerra, els homes d'ideals, els cridats a ocupar els llocs de la feina. Fem-la ben units i triomfarem! I el nostre triomf serà el triomf de Catalunya i la consolidació de la República. Perquè no es pot perdre de vista que, si Catalunya aconsegueix —i ho aconseguirà— organitzar exemplarment el seu inici de llibertat col·lectiva, els altres pobles peninsulars es desvetllaran i vindran a enrobustir el cos de la República.

Per a col·laborar i precipitar aquest desvetllament, els homes que en aquesta nova etapa ens hem agrupat a l'entorn de L'IGUALADÍ, no hi planyerem esforç ni sacrifici.

La Redacció

Carta de Barcelona

Ací ja hem passat el Rubicó (1)

Els igualadins catalanistes republicans d'esquerra que menem la vida fora d'Igualada, hem tingut un goig comparable al del triomf de les esquerres a

Catalunya: el goig de llegir el triomf de la coalició d'esquerres igualadines.

Bé, doncs, per Igualada. Els republicans s'han portat com veritables patriotes. No sabeu com ens heu deixat respirar amplament. No per pressentida, la victòria ha deixat d'entusiasmar-nos.

Als igualadins que no estem a Igualada, ens sembla que la nostra passa és més segura, la nostra vista més clara, el nostre cap més alt. Presumim, aquesta és la paraula, presumim la vostra victòria i interiorment sentim com si la portéssim gravada al front, pregonant-la per tots els carrers i places i avingudes. Tenim la impressió d'un èxit, d'un gran èxit que ha assolit un germà nostre.

No hi fa res que l'adversari hagi resultat poderós i perillós. Millor, molt millor, això palesa que hem estat forts i destres i braus. Bé, igualadins: el llop era valent, però, heu mort el llop.

* * *

La victòria cobejada per la Catalunya amant del progrés, és un fet. I és un fet d'una importància enorme mirat des del punt de vista dels destins de la nostra terra. Ha estat l'índex que assenyala el camí a totes les terres espanyoles; ha estat l'exemple per a totes les consciències democràtiques; ha estat el primer pas que mena a la fita dels destins, dels alts destins de Catalunya. No em cansaré de repetir-ho perquè això inclou el veritable sentit del catalanisme: el destí de Catalunya es elevar-se i elevar els seus germans. I l'altre ens serà donat per afegidura. I el que tingui ulls, que vegi i el que tingui oïdes que escolti.

Catalunya, com el robust i sa Manelic de les terres altes, ha mort el Sebastià i amb això ha fet el gran miracle de fer negar en les turbulentes aigües del Rubicó els audaçs reaccionaris que volien passar el riu i plantar la seva bandera del despotisme a l'altre marge, una terra de llibertat que no els corresponia. I encara ha fet més, Catalunya: ha passat ella a l'altra banda de riu i ha conquistat terres noves, i qui ha llançat als vents la frase del Cèsar: «alea jacta est!» ha estat la Catalunya republicana, la Catalunya de debó, la catalanista sincera, la veritable republicana, la demòcrata, l'esquerrana.

Passades les hores alegres i glorioses de la victòria, cal asserenar el nostre esperit i fortificar la nostra voluntat per tal de mostrar-nos dignes de la nostra gesta.

Els elegits per una banda i els electors per una altra, tots hem de pensar en superar aquest moment històric. En Pi i Sunyer, en una frase va resumir el deure de tots els nous consellers: «Treballem —va dir— coratjosament i honestament». Heus ací tot un programa. L'Ajuntament que sàpiga accomplir-lo —i tots ho faran— heurà bé de la Pàtria.

El deure dels electors és ben simple: prestar la seva col·laboració perquè aquest programa sigui assolit.

I res més, igualadins: aneu llaurant el vostre camí i l'exemple fruitarà, no en dubteu i s'aniran acomplint els alts destins de Catalunya.

JOAN CAMPS

(1) Treball corresponent a la setmana passada el qual ens vegérem impossibilitats de publicar per no haver arribat en temps oportú a la Redacció.

Ressorgiment sindical

La desafortunada actuació dels dirigents de la Confederació Nacional del Treball els fa responsables de la situació lamentable que en aquests moments travessen els nostres sindicats.

La Federació Anarquista Ibèrica ha estat la principal causant d'aquest desgabell sindical amb el seu sectarisme que ha emprat, tan funest per la causa obrerista en general; i els homes que l'integren, si no estessin tan abcecats amb les seves dèries i procediments i volguessin obrir els ulls a la realitat, veurien si miraven la situació sindical actual amb serenor i imparcialitat, que es fa precís i és inajornable un canvi de tàctica si es vol salvar la C. N. T.

No podem negar que hi va haver un sector minoritari actiu, constant i audaç mentre la major part dels obrers permaneixien indiferents i mostraven poca atenció per totes aquelles causes fonamentals de llur sindicat arribant a negligir per complet la seva missió i res més que això és la causa que ens ha portat a l'estat de coses actual.

Mentre la majoria d'obriers no han tingut el valor suficient per enfrontar-se amb la minoria que s'apoderava dels sindicats, la qual els ha utilitzat per finalitats que afavorissin els seus propòsits, prescindint de la disconformitat de la immensa majoria dels afiliats sindicals, ha fet que la poca visió i tolerància dels uns i la intransigència i desencert dels altres, acabessin per aconseguir la desmoralització de l'organització que havia estat el justificat orgull i salvaguarda del poble treballador.

L'experiència ens ha demostrat que per obtenir una organització potent i que faci possible l'ingrés a ella de tots els obrers, és indispensable respectar totes les ideologies i mai dita organització podrà tenir una tendència ideològica determinada que solament aconseguiria com ha succeït ara a la C.N.T., amb la dispersió de sindicats i la deserció de militants, debilitant-la en gran manera i deixant-la gairebé anorreada.

Per apoiar la nostra tesi, esmentarem els casos referents als conflictes